

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев: 126/00.
Бањалука, 2.3.2001. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајагић Здравка, као предсједника вијећа, Лукић Драгослава, Бајић Петра, Нинић Јанка и Мрша Смиљане, као чланова вијећа, у правној ствари тужилаца Б. Б. сина С. и Б. Д. кћери Б. М., Општина Б., против туженог Н. П. М., кога заступа пуномоћник Н. Б. син П., Г., ради утврђивања права власништва и предаје покретне ствари, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Б. бр. Гж-615/99. од 15.12.1999. године на сједници одржаној 2.3. 2001. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Тужиоци се одбијају са захтјевом за накнаду трошкова ревизионог поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Сребреници бр. П-16/99. од 3.3.1999. године утврђено је да су тужиоци Б. Б. и Б. Д. власници једног казана за дестилацију ракије типа "Лампек" са припадајућим дијеловима - "лулом" и помоћном кацом запремине од 100 литара којег је тужени Н. П. почетком априла 1993. године довезао у Б. из Г. својом запрегом, па је обавезан да им призна право својине на казану и дозволи да га преузму, те да им накнади парничне трошкове у износу од 379,00 динара све у року од 15 дана под пријетњом принудног извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. бр. Г`-615/99. од 15.12.1999. године жалба туженог је одбијена, а првостепена пресуда потврђена.

Тужени је благовремено изјавио ревизију против другостепене пресуде због погрешне примјене материјалног права. Предложио је да се пресуда укине и предмет врати "на поновно разматрање и суђење".

У одговору на ревизију тужиоци су предложили да се ревизија одбије. Тражили су парничне трошкове за састав одговора.

Републички јавни тужилац није се изјаснио о поднесеној ревизији у смислу члана 390. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77 до 35/91 и "Службени гласник РС", бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

Предмет овог парничног поступка је тужбени захтјев тужилаца да им тужени призна право власништва на казану за дестилацију ракије, ближе описаном у изреци првостепене пресуде, те да им га преда у посјед, односно дозволи "да га преузму".

Поступајући по тужби, нижестепени судови су утврдили : да су тужиоци у току 1982. године заједничким средствима купили у Л. спорни казан, тј., да су његови власници; да су они, поводом ратних збивања почетком 1993. године били принуђени да напусте своју кућу у М.; да је тужени по ослобођењу тих крајева у априлу 1993. године одвезао казан себи, затим у Р. и то прво код свог зета Н. и кћерке С., а последије тога код Б. Д., да би га 1996. године поново довезао својој кући; да је првотужилац Б. Б. дана 12.12.1996. године препознао тај казан као свој.

На тако утврђено чињенично стање судови су правилно примјенили одредбе члана 37. Закона о основним својинскоправним односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80 и 36/90), који

се примјењује и у Републици Српској на основу члана 12. Уставног закона за спровођење Устава Републике Српске ("Службени гласник РС", бр. 21/92), кад су туженог обавезали да врати казан тужиоцима.

Не стоје наводи туженог као ревидента "да је и другостепени и првостепени суд површно и олако цијенио доказе и изјаве свједока које је саслушао, а посебно свједока П. М. и Б. Д."

Чланом 8. ЗПП-а прописано је да суд одлучује по свом увјерењу које ће чињенице узети као доказане, на основу савјесне и брижљиве оцјене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата цјелокупног поступка.

Нижестепени судови су оцијенили као вјеродостојне исказе свједока Б. Л., Б.Р., Б. Д., Ј. М., Ђ. Р. и М. М.. Сагласна њиховим наводима је констатација садржана у службеној забиљешци Станице јавне безбједности Б. , Центра јавне безбједности З. бр. 513/96. од 12.12.1996. према којој је првотужилац дао опис свог казана (запремине од 100 лит., са помоћном је кацом и "лулом" која је ужег пресека, са изгорјелим ложиштем за дрва те накнадно прављеним "дихтунгом" на поклопцу, {то је код казана у посједу туженог , како је констатовано у забиљешци "врло уочљиво"). Иако се овдје ради о "типским казанима са истим карактеристикама", како се наводи у ревизији ове појединости које је саопштио првотужилац, довољно индивидуално одређују спорни казан у оквиру истог типа казана ("Лампек"). У складу са овим доказима су и искази тужилаца саслушаних у својству парничних странака, као и дио изјаве свједокиње П. М. да су тужиоци власници и посједници казана са дестилацију ракије типа "Лампек", запремине 100 литара.

Ревидентове тврдње да је исказ свједока Б. погрешно интерпретиран у другостепеној пресуди, да је тужилац преко овог свједока убирао накнаду за коришћење казана од трећих лица, те да су органи полиције вратили туженом привремено одузети казан ради тога {то су оцијенили да је он његов власник, немају упориште у стању списка.

Насупрот томе, судови нису дали значај исказима свједока Л. Ј., Б. Ђ. па и П. М. у дијелу у којем она тврди да је и тужени био власник казана истог типа као и тужиоци, оправдано сматрајући да не садрже битне чињенице за одлучивање о овом спору. Узгред се напомиње да се свједоци Л. и Б. нису изјаснили да је спорни казан тужеников, како овај тврди у ревизији, него да је и он имао казан тог типа и запремине, што није исто. Овај спор наине није ни вођен поводом тужениковог него тужичевог казана. Нису прихваћени ни искази свједока Н.Б. који је као син и пуномоћник туженог очигледно заинтересован за исход спора, као ни наводи туженог, саслушаног у својству странке, с обзиром да су у супротности са доказима о којима је било ријечи.

Овакву анализу и оцјену проведених доказа прихвата и овај суд, као правилне и донесене у складу са поменутом одредбом члана 8. ЗПП-а. Није при томе битно што су неки од свједока у родбинским односима с тужиоцима, јер из њихових исказа, појединачно и заједно , као и констатација у поменутој службеној забиљешци, произилази несумњив чињенични закључак да су тужиоци власници спорног казана, који је тренутно у посједу туженог.

Захтјев за провођење доказа саслушањем нових свједока који се предлажу у ревизији није основан, јер се овај правни лијек не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 385.став 3. ЗПП-а).

Имајући у виду све {то је до сада речено, ревизија туженог је одбијена као неоснована на основу члана 393. ЗПП-а.

Тужиоцима нису досуђени парнични трошкови за састав одговора на ревизију, јер по оцјени суда нису ни били неопходни за вођење овог спора (члан 155. став 1. истог закона).

Предсједник вијећа
Бајагић Здравко

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Братић Душанка